

Per una estratègia antirepressiva de país

Benet Salellas i Eulàlia Reguant

Per si hi havia dubtes a esvaïr, amb la interlocutòria de processament, el jutge Pablo Llarena, dictant-la des de la màxima institució del poder judicial espanyol que és el Tribunal Suprem, va fer entrar **tota la judicatura com a institució i jerarquia en croada oberta contra l'independentisme**. No devia ser casual que tot passés el primer dia de la Setmana Santa, en la Diada dels Dolors; des d'un Estat tan poc aconfessional, de ben segur que la causa general es concep, altre cop, en aquella Inquisició tan hispànica com una via d'expiació col·lectiva de l'atac a la sacrosanta unitat de la pàtria. I és que aquesta causa general, dirigida des de les altes instàncies de l'Estat, amb plena concertació de tots els seus poders, ha transmutat en **un judici de país i un judici al país** que reté el vicepresident de la Generalitat, cinc consellers, la que va ser presidenta del Parlament i els líders de dues de les principals entitats catalanes a la presó, i la resta del Govern a l'exili, amb Carles Puigdemont sota custòdia a Neumünster. I, tot això, sense oblidar la resta d'imputats pel Tribunal Suprem, les persones investigades pel Jutjat núm. 13, els centenars de càrrecs electes investigats, i les desenes de persones citades a declarar per les vagues del 3 d'octubre i del 8 de novembre i la resta de fets de l'octubre, en una demostració que l'Administració de justícia es troba clarament posicionada en el conflicte. I sense equidistància possible, perquè els independentistes no disposem d'institucions ni de poder similar.

En l'Estat espanyol de l'any 2018 s'està consolidant una deriva autoritària en molts aspectes. Pel que fa a l'independentisme, ha començat a aplicar-se-li el **"dret penal de l'enemic" com una mena de "doctrina del xoc"**. De fet, el dret penal de l'enemic, prohibit en un sistema democràtic, el definia el mateix Tribunal Suprem espanyol en la sentència contra les detencions de Guantánamo en tres elements: 1) jutjar la gent per com és o com pensa, no pas pel que ha fet; 2) eliminar les garanties procedimentals, com és que no et jutgi el tribunal que et corresponia, i 3) desproporció de les penes, com és la imputació per rebel·lió. Aquests tres elements són els que ara mateix aquest tribunal aplica contra l'independentisme en un Guantánamo europeu prou particular.

Aquest aparell repressiu de l'Estat, actors policials i judicials, que busca aplicar la doctrina del xoc, es troba plenament posicionat en el combat polític per impedir l'exercici del dret a l'autodeterminació. De fet, el triumvirat PP-PSOE-C's es va sumar a aquesta explosió repressiva mitjançant l'aplicació de l'article 155 de la Constitució; així consumava la unitat d'acció entre tots els poders de l'Estat, poders institucionals, polítics, mediàtics i de carrer, com les agressions de l'extrema dreta. **S'utilitza la brutalitat policial de l'1-O com a argument per aplicar el 155**, per empresonar qui ha defensat exercir el dret a l'autodeterminació, és a dir, que s'utilitza d'argument la brutalitat policial exercida pel Règim pel simple manteniment del Règim. I així l'ordre social post-155 fruit de la repressió exercida per tots aquests poders en cap cas no és una solució del conflicte. És només una manera d'amagar el conflicte, d'apartar-lo a través de l'estratègia de la por.

"No és una qüestió de desescalar el conflicte. Cal canviar l'estratègia de lluita antirepressiva de tot l'independentisme"

En aquest context post-155 s'ha debatut molt la necessitat de rebaixar el conflicte per no condicionar la defensa de les persones encausades i en presó preventiva. Però la decisió de processament dictada pel jutge Llarena demostra que no és una "qüestió de desescalar" perquè, en un dels moments de menys mobilització independentista i de menys confrontació amb l'Estat, s'ha dictat una de les resolucions més dures i plenes de crueltat contra les files independentistes en una

perversió absoluta del relat. Davant dels darrers fets, s'evidencia que cal canviar l'estratègia de la lluita antirepressiva del conjunt de l'independentisme.

Des de l'experiència de la lluita antirepressiva de l'esquerra independentista i anticapitalista però també partint d'aquesta anàlisi de la situació actual i de l'ofensiva judicial i política de l'Estat, la CUP ha defensat des de l'inici d'aquesta macrocausa de país que cal anar més enllà i fer un pas endavant. **Plantejaments com el "no s'atreviran a..." han de desaparèixer del nostre vocabulari**, perquè per, si algú mai ha dubtat, s'evidencia que els jutges, els fiscals i els cossos policials, en la seva majoria, estan disposats a atrevir-se a fer tot allò que considerin necessari per a la preservació del Règim. No hi ha límits perquè ha desaparegut qualsevol concepte propi de l'Estat democràtic basat en contrapoders, equilibris i drets de la ciutadania que són precisament això, límits a l'actuació abusiva dels poders de l'Estat.

En aquesta idea de fer un pas més, de treballar per aturar i superar l'embat repressiu, cal construir una estratègia antirepressiva que impliqui tots els actors, i que parteixi d'uns elements comuns que tinguin clar que el conflicte polític ha estat el punt de partida i ha de ser el punt d'arribada d'aquesta estratègia.

Front comú, estratègia judicial conjunta i internacionalització

Cal treballar un **front comú antirepressiu on es doni suport a les persones encausades i al seu entorn**, des del punt de vista econòmic, però també emocional i polític. Si partim del fet que som davant d'una causa política, les conseqüències han de ser assumides col·lectivament. La macrocausa del "judici de país" està vinculada a les tantíssimes causes obertes arreu del país contra la ciutadania, que en aquests moments podem dir que de ben segur superen la barrera de les mil persones, entre càrrecs electes, vaguistes, persones que van mostrar el seu rebuig a la presència dels cossos policials, informàtics que van col·laborar en la pàgina web del referèndum o professors que van parlar de la brutalitat policial de l'1-O a les aules. De la repressió més petita i més arraconada fins a la macrocausa, totes tenen el mateix origen i han de ser analitzades i tractades en el conjunt.

I és per això, també, que aquest front ha de buscar establir una **estratègia tan conjunta com sigui possible entre totes les persones afectades, de fortalesa jurídica, però sobretot amb alt contingut polític** que serveixi per destapar la naturalesa d'aquests processos, tant per l'establiment de tribunals 'ad hoc' com per la recuperació de figures delictives del passat i la criminalització de l'activitat parlamentària, entre d'altres. Tenim clar que la millor i la més fina de les estratègies jurídiques només serà útil si té la força d'anar acompanyada del conflicte polític que ha originat aquest judici de país.

Volem ser un mirall, un mirall des de fora que mostri la veritable naturalesa de l'Estat. És per això que cal vincular l'estratègia antirepressiva a **l'estratègia d'internacionalització del cas català**, ja que s'ha de posar sobre la taula l'exercici del dret a l'autodeterminació que ens és sistemàticament negat amb la greu suspensió dels drets civils i polítics dels tractats internacionals subscrits per l'Estat espanyol, que no disposen de cap garantia institucional perquè qui s'hauria d'encarregar de tutelar-los, els tribunals, es troba clarament posicionat en contra de la tutela de drets. Aquest exercici de fer de mirall **també ha de mirar cap a l'Estat espanyol**, ja que la reculada de drets no ens afecta només a nosaltres: Catalunya ara mateix només n'és el laboratori.

"En la lluita antirepressiva, és important organitzar-nos i mobilitzar-nos de forma

permanent”

Des de l'esquerra independentista i anticapitalista sempre hem tingut clar que la lluita contra la repressió també és i ha de ser una eina política: no pot ser només utilitzada en termes de defensa jurídica, sinó que també s'ha de poder reconvertir com a eina de pedagogia, i ha de ser un argument més en la defensa del nostre projecte polític i de la nostra convicció independentista i republicana. En definitiva, en la lluita antirepressiva és important organitzar-se i organitzar-nos, treballar un marc comú de defensa de drets i llibertats que tingui clar l'origen polític de la regressió de drets, i que serveixi per mobilitzar-nos de forma permanent enfront de la repressió. Organitzar-nos i mobilitzar-nos en barris, pobles i viles per denunciar la repressió carrer a carrer i teixir i recollir les més àmplies solidaritats. Fer un front comú que parteixi de l'1-O, el 3-O, i que construeixi políticament davant una repressió que busca la desmemòria de la brutalitat policial, la desmemòria de la vulneració de drets, però sobretot una desmemòria d'allò que ens va portar a organitzar-nos l'1-O: la República.

Benet Salellas i Eulàlia Reguant són exdiputats de la CUP al Parlament.